

Dolazim, kao i vi, na XII Zmajevе dečje igre sa punim saznanjem da je ova književna manifestacija, koja je odavno stekla ugled i poštovanje čitave naše kulturne javnosti, od izuzetnog značaja za razumevanje onih umetničkih dostignuća koja otvaraju prostore novim doživljajima i istini o deci i za decu i koju su nezamenljiv impuls svim onim koji su zaljubljeni u umetničku reč i stvaralaštvo.

Dolazim u ovaj kraj drevne kulture i tradicije, maštovitih ~~umet~~ ^{umet} ~~a~~ i ostvarenja, gde se osećanje lepog zapaža jednako u najobičnijem susretu kao u najambicioznijim zahvatima i gde, pored mnogih simbola, vodi kao sveopštem simbolu egzistencije i života, pripada dominantno mesto, kako je o tome, jednom prilikom, nadahnuto govorio književnik Draško Redjep.

Dolazim sa juga, iz Makedonije, postojbine starih spomenika kulture, crnog sunca duge potlačenosti i robovanja, gde je krst sudbine lakši od pepela prošlosti, gde mrtvi ne mogu umreti dok traje pesma živih, gde živima nisu teški grobovi mrtvih već pesme koje pevaju, gde voda izvire iz srca fresaka i zapljusnuta suncem bez istoka i zapada ponovo utiče u te iste freske kao okamenjeni vez na zidinama postojanja i neizbežnosti. Dolazim, a jedna me misao ponovo uzbuđuje: koliko raznolikosti, bogatstva, dubina, koliko puteva i različitih sudbina na jednom malom grumenu zemlje koji osećamo svojom domovinom, kao da je čitav svet u malom stao na taj grumen pa prkosi i sebi i drugima.

I evo, sa tim osećanjem sveta u kome živimo ulazim u svet dečje književnosti, strepeći da nekim grubim dodirom ne narušim njegovu celovitost i harmoniju. Nekada, u detinjstvu, u tom sam se svetu ponašao kao zreo i svemoćan vladalac, putovao i u sadašnjost i u prošlost, iz prošlosti u budućnost, iz zemaljskih dubina u nedostižnost galaksija i kosmosa, povezivao sever s jugom, istok sa zapadom, nemoguće s mogućim; a danas, već odrastao, stojim u tom istom svetu kao zbunjeni dečak pred tajanstvenim ponorima mašte i saznanja, diveći se njegovoj moći da male učini velikim i silnim, velike malim i nemoćnim, da nas izjednači u doživljaju i ljubavi.

Kakav je taj svet, kakva su ta čuda, koja ističu iz beline hartije kao najdubljeg izvora, koja iskaču iz redova slova kao iz najgušće šume, kakav je taj svet koji ulazi u svakidašnjost našeg života i prisiljava nas da ga osećamo kao njegov dublji, skriveni smisao.

Kakav je taj svet koji gori nevidljivim a toliko moćnim ognjem i ruši granice među godinama, sva srce čini jednim, dečake pretvara u mudre ljude, mudre u decu, kakav je taj svet pred kojim ne postoje veliki i mali, u kome su svi i veliki i mali.

Kakav je taj svet koji je satkan od najtananijeg prediva fantazije, od najnežnijih niti sna, od najbujnijih rasti-
nja nemogućeg, čudan i neobičan, blizak i predalek, lep i stra-
vičan, primamljiv, nedostupan i drag kao naslućivanje.

Govorim ove reči u slavu nemogućeg, u slavu gorućeg sna, u slavu pepela sna i sna pepela iz kojeg izrastaju ta čuda, taj svet koji je namenjen deci a koji osvaja sve.

Nastavimo tu igru beskraj, igru bez predaha, igru traganja i gladovanja za novim nemogućnostima, u kojoj se sve radja i sve gasi istovremeno, koja liči na ujed u krvi što sama sa sobom spori, na ožiljak želja i strasti i grozomorno uzletanje ka visinama nedostižne lepote.

Neka se ovoj igri priključe i XII Zmajeve dečje igre, kao svojevrsan jugoslovenski parlament javne debate o dečjoj književnosti, njenim stvaraocima, poštovaocima i čitaocima.